

'Ο Αἴας ἀποκρούει τὸν Τερέας, οἱ δῆροι ἐπιχειροῦν νὰ πυρπολήσουν τὸ πλοῖο του.

(Έργον τοῦ Φλάδμαν).

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΤΑ ΓΡΑΜΜΕΝΑ

'Αλλοῦ τ' θνετοὶ κι' ἄλλοι τὸ θάμα.
ΠΑΡΟΥΜΙΑ ΛΑΪΓΚΗ

"Οταν, ἔνας φύλος μου γνωρός, πρωτοφανέρωσε στὸν Παντελῆ, τὸ σοβαρὸ τῆς καταστάσεώς του —δὸν Παντελῆς κατέβασε τὰ μούτρα... "Ανθισσαν καλούμενοίς, σὰν μ' αὐτὸν, δὲν ἦταν προετοιμασμένος νὰ δεχτεί —μάλιστα ἔτοι, στὰ καλὰ καθόμενα— τὰ ξαφνικά χτυπήματα τῆς μοίρας! Δὲν ἐννοοῦσε, μὲ κανέναν τρόπο, νὰ ὑποκύψῃ καὶ νὰ ὑποφέρει. Δὲν ἦταν σύντομος φύλοσφος, σύντομος τῆς ἐγκρατείας καὶ τῶν ἡρωϊδων ἐγκρατείων. "Ηταν ἔνας καυαρός γλεντζές, ἔνας ἐρωτητής τῶν καταγόησεων—π' ἡ ίδεα τῶν νυσοκομείων, τῶν συνωφρυνομένων προφεσοδών, τῶν φρομάνων παὶ τῶν ἐγκείρησεων καὶ τῆς ἀπόγης αὐτὸν κάθε διασκέδαστ, ηταν δρκτὴ νὰ τὸν τρελλάνει!

"Όλοι ἔμεις, οἱ φύλοι του, βλέποντας τὴν βαθὺνταν ἀπόγνωσθή του, προσπαθήσαμε νὰ τὸν παρογόρησουμε. Στὰ φύλακά μας τίτανά μας ἕργα, μᾶς κοιτοῦσε μ' ἔνα νέρος δύναμη, μὲ τὰς καποτενιασμένα του τὰ μάτια, σὰ νὰ θαρροῦσε πάλι τὸν καρδιόδεινο, ή πάλι τὸν περούσσαμε γιὰ κάνα μωρούδελι... "Ωρες—δρες, πάλι, ὅπαν ἐκείθετο γιὰ τὶς καλές προθέσεις μας, καὶ τὴν φύλακή μας ελλαγκίνεια, μᾶς κοιτοῦσε βουβά καὶ τερψερά, μ' ἔνα είδος μυστικῆς εὐγγνωμοσύνης. "Ηθελε μ' ὁ δύος νὰ πατήσῃ, πώς τὰ πρόματα δέν ἦταν σοβαρά, καὶ πώς αὐτοὶ οἱ θεοματίχες οἱ γιατροί, συνηθισμένοι νὰ τὰ βλέπουν ὡλα μαράν, τούρεραν, τώρα, δηλοὶ τους, ἐπίτηδες, τὴν καταδίκη καὶ τὸν καταπαύσιμο.. Κு δύος ἔμεις, οἱ φύλοι του, τὸ ξανθαρικό, πώς αὐτὸς ὁ κασσοήθης ὅγκος, πὼς δὲν τὸν ἀφρε μᾶς νήρτα σ' ήσυχη, ηταν κάπι τὸ πολὺ λεπτό, τὸ σοβαρό, κ' ἐπιτάκτως ἐπινίνυνο...

"Ακολούθωντας τὶς συστάσεις τῶν γιατρῶν, δοῦ καὶ τὶς δικές μας συμβουλές, ἀποφάσισε, λοιπόν, μὲ χῆλα βάσανα, νὰ ὑποβληθεῖ σὲ θεραπεία. Περιώρισε τὰ γλέντια, τὸ τογάρο, τὶς ἐρωτοδονύλες καὶ τὸ ποτό. 'Αλλά, μ' αὐτό, δὲ βάσταξε πολὺ. Σὲ λιγέντι, ξανάγυι τὰ ίδια. Σ' ἔξη μῆρας, ἔγινε χειρότερα. 'Ο ὅγκος ξαναράντηρε, ἀκέια πολὺ ἐπίμονος. Τοῦ παρουσιάστηρε στὸ σέργο, καὶ δὲ μιτοφύσεις νὰ γυρίσει τὸ κεφάλα... Βλέποντας αὐτό τὸ ἀδιέξοδο, πήρε, τελοπιάντων, τὴν ἀπόφαση, νὰ λάβῃ κάπια μέρους φιλοκόπτερα, καὶ νὰ κάνει σχετικές ἀμυνωτήσεις, στὶς χῆλες τοτές ἀπατήσεις τῆς ἀφρώδειας του. Παραδόθηρε στὰ χέρια τῶν χειρούργων, μὲ τὴν ἐλάτιδα πώς, μ' αὐτὸν τὸν τρόπο θ' ἀπαλλωσθεῖσαν τελευτικά.

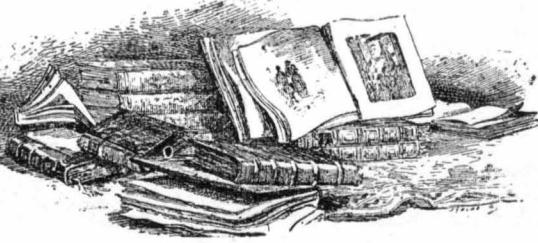
"Άλλα, δινο μῆνες μετά τὴν ἐγκέιρηση, ὁ ὅγκος, πάλι, ξαναταρου-

σιάστηρε! 'Ηταν ἀνάργηρ πειά νὰ σκεφθεῖ σοβαρά, 'Αναβολές, ὑπερκυργές καὶ στειά, δὲ χωροδιά, στὴν περίπτωση αὐτή... Μὲ κλωπιασμένη τὴν ἐμπιστοσύνη στὴν ἐπατίμημα καὶ τὴν πειρὰ τὸν γιατρὸν του, ἀποφάσισε νὰ φύγῃ στὴν Εύρωτη. Τὸν εἰλεῖ πάρει μᾶς βαθιὰ μελαγχολία, μᾶς φοβερὴ ἀντηγκύα γιὰ τὴν τύχη του... "Εβλεπε τὸ μείλινο σκοτεινό, τὴ ζωὴ τὸν πειρωματέμην! Εἰλεῖ πάτει τὸ μεγάλο πανικό, τὴν ἀγωνία καὶ τὸν τρόμο τῆς ἀρρώστιας του! 'Ο Παντελῆς, τὸ σύκαρο παιδί, τὸ ξέννυοστο καὶ καλομαθμένο, εἰλεῖ γάρει τὴν ζωὴν του καὶ τὸ κέρι του... "Ενιωθε πώς, ἐκείνο τὸ ταξίδι, τοῦ ηταν, τώρα, ἐπεβλημένο, δὲν θησεί, στὸ ἀλήθευτα, νὰ γίνεταισε...

Τὴν παραμονὴ τοῦ ταξιδιοῦ του, μᾶς ἔδισε στὸ σπίτι του, τὸ βράδι, ἔνα γεῦμα ἀποκαρετιστήριο. Μᾶς ἔβλεπε νὰ τρώμενοι καὶ νὰ πίνουμε, καὶ ἐκείνος ηταν καθημούμενος σὲ μάλι ἄνω, καὶ μᾶς κοιτοῦσε μ' ἔνα μάτι θολωμένο, σὰ νὰ βουκόπτειν στὴν ίδια τὸν κηρδεῖν! Δὲν ηταν δύνομος κανένας νὰ ματέψει τὴν κοινή σκέψη ποὺ τὸν τυραννοῦσε —τὴ σκέψη πώς, ἐκείνα τὸ τρατέο, μᾶς μὲ τὴ γλεντζέδειν παρέα του, μικροὶ νάνταν καὶ τὸ τελευταίο.. Τοῦ κάποιον δύο κάνεια τὸν εθίμιο, καὶ προστίνει μὲ κέφι, στὴν ὑγεία του. Τὸ πρόσωπό του ἔμενε περιληπτὸν αὐτὸλαστο, καὶ στὶς προπόντες μας γιὰ τὴν ἀνάρρωσθή του, περιωρίζοταν, ποῦ καὶ ποῦ, νὰ κοιτάσει, μονάχα, τὸ κεφάλι....

Τὴν ἀλλή μέρα, ἔφευγε, μᾶς μὲ τὸ γιατρό ποὺ τὸν κουράριζε —τὸ μέρο του γιατρό, ποὺ κάπιας ἐκτιμοῦσε, αὐτὸν ποὺ τοῦ πρωτώπει τὴν ὄφρωστα του— πειτ' ενθέαν γιὰ τὴν κλασικὴ Βιέννη, τὴ γηγεμονίη τολή τῶν θεατράτων! Αβτό του τὸ ταξίδι στὴ Βιέννη, ήταν τὸ τελευταῖο του ἀπόν. "Αν δὲ γιατρεύονταν οὗτοί ἔχει, στὰ χέρια τόσων ειδικῶν, μὲ παγκοσμία φήμην, ἔφερε νὰ τὸ πάρει πᾶς ἀπόφαση, πώς δὲν ἴστροχει στηριγματικού πουθενεὶς, καὶ μᾶς ἀφήσει κρόνους....

Εἶχαμε, δηλο, ταχικά, εἰδήσεις του. Εἰλεῖ κάπιε καὶ δεύτερη ἐγκέιρηση —τοῦ τὴν εἰλεῖ κάπιε, διτος ἔγαρε, μᾶς εκφυρητὴ ἀποτημονή— καὶ ἵσως—ἵσως νάντανε καὶ τρίτη, ἀν δὲ ὅγκος ξαναταρουστήτων, δπως εἰλεῖ φόβον δὲ γιατρός του. Τὰ γραμματά του ηταν, πάντα, θιβερά, ἀπατούδοξα καὶ παραπονεμένα. Φαινόταν, σ' αὐτά, δὲ φοβισμένος ἀνθρωπός, δὲ ιντοχοντρωαέως, δὲ γιούματος τρόμο γιὰ τὸ μείλινο —τοῦ ἔχει κάπιε ἐντελῶς τὸ ηθικό του, καὶ θεωρεῖ τὸν έαυτό του γιὰ καρένοντας διάχορος, γιὰ ν' ἀνατάψει τὴ συνειδητού του,

πάς δὲν έχει παραλείψει τίστα, κανένα μέσο, πού νὰ μήν τὸ ἔξαντλήσει...

Κ' ο δ φίλος μας γιατρός, ποὺ τὸν συνάδεινε, μᾶς ἔγραψε, κ' ἐκεῖνος, ταχτικά, και μᾶς πληροφοροῦσε, πᾶς ή κατάστασή του, δὲν δὲν ήταν κρίσιμη ἀδύτια, ήταν, δημος, πάντα σοδαρή. Αυτόμαστε κατάστασα γιὰ τὸ φτωχὸ μας φύλο, ποὺ μὲ τὸ μαρτίο του και μὲ τὴ ζωτιάδα του, μᾶς εἶχε, ἄλλοτε, καταδικηθεῖσας, και μᾶς εἶχε γίνει τόσο ἀπαραιτητος, δῆτας νὰ μὴ μπορεῖ νὰ νοηθεῖ γλεντὶ και καρά, χωρὶς ἔκεινον! 'Η στενοχώρια μας ήταν εἰλικρινής, και τὰ δερμάτα τὰ λόγια, ποὺ τοῦ γράφαμε, ἔβγαναν ἀπ' τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας...

Κ' ἔπειτα πάλι, ξαφνικά, μάθαμε και τὴν τρίτη του ἔγχειρον. Τὸ γράμμα τοῦ γιατροῦ, ποὺ τὴν ἀνήγγειλε, δὲν ήταν πάλι δειλό, διαταχτικό, διας τὶς προηγούμενες φράσες. 'Ήταν αισθόδοξο, θερμὸ κ' ἐλαυδοφόρο! 'Άλλα και τὸ γράμμα του Παντελῆς τὸν ίδιον, ποὺ ήθε δύν—τρεῖς μέρες ὑστερότερα, ήταν, κ' αὐτό, χαρούμενο κ' ἐνθουσιαστικό! Φάνεται πῶς η τρίτη του ἔγχειρη, ήταν τελείως ικανοποιητική, κι' δια, παρ', δέλης τὶς ἀντίστετες προβλέψεις, εἶχε ἔργωντας τὸ κακό! Φάνεται πῶς τὰ πάραμα τὰ βάδιζαν και σύχνη—κι' ή παραμονή του στὴ Βιένη, ήταν πλέον ἡσητημα, δχι μαζαρούματων, ἀλλ' ἀποθεφετείας κι' ἀναρρώσεως... 'Αντιγράφιο διόληληρο τὸ γράμμα του, γιὰ νὰ δειξω τὴν ἀδύσταχτη χαρά, και τὴ διάθεση, ποὺ τὸ χαρακτηρίζει :

*Ἀγαπητοὶ μου και καλοὶ μου φίλοι!

Νὰ μηγ τὸ πῆγε οὔτε τοῦ παπᾶ—ἀλλὰ νομίζω πῶς τὴ γλύτωσα, παδιά μου! 'Ολοις ἀντούς τὸν τελευταίους μήνες, είκα τὸν πόδι μέσο στὸ λάκο, γι' αὐτὸν και δὲ μπούνος νὰ χορέψω... "Αγ δὲν εἶχα τὴν καλὴ τὴν τύχη νὰ πένα στὸ εὐδογμένα χέρια τοῦ θαυματουργοῦ αὐτοῦ κυρίου—ένδος χαράπη, δηλαδή, ἀπὸ τοὺς πρότονος! — θάψηνα σιγουρά, ἔδω, τὰ κοκκαλάκια μου, συντροφιά μὲ τὸν 'Αετιδέα... 'Ομως ὁ διάδολος, θαρρῶ πῶς μὲ λυπήθηκε! Τὸ τρίτο μου πετρόκομμα, φάνεται πῶς μὲ γλύτωσε... 'Η καρδια μου γύρισε στὸν τόπο της! Και δὲ βλέπω, κι' ἔγω, τὴν ὄσα, τέώρα, νὰ γυρίσω στὸν τόπο τὸ δικό μου... Τὸ τί γλέντι θά γίνει, βρέπε παιδιά, ἀμα μὲ δῆτε ζωγανδιπρόστα σας, οὔτε λέγεται, οὔτε και περιγράφεται! Θά σας κάνω ένα δεύτερο τραπέζι, ένα τραπέζι ποὺ θ' αφήσει ἔποχή! "Αγ γυρίσω γερός, ὀπως ἐλπίζω— κι' θως μὲ βεβαιώνει κι' ὁ γιατρός μου, η μάλλον ὁ περιφήμος χαράπης μου! — ἔχω σκοπό, μὰ τὴν ἀγία μου τὴν πίστη, νὰ μὴν ἀφήσω τίποτα γερό! Τότε είναι πάλι ποὺ τὰ τὸ καύψουμε...

Μ' ὅλη μου τὴν ἀγάπη.
ΠΑΝΤΕΛΗΣ.

"Ενα τέτοιο γράμμα —γράμμενο μ' ὅλο τὸ παιδί του κέρι— ήταν ἐπόμενο νὰ μᾶς χαροποιήσει... 'Ο Παντελῆς ξανάθρισε, σ' αὐτό, δηλο τὸ δέρμα του κι' ώλα τὸν ἔκατο του! 'Ήταν ἀρκετό, αὐτὸ τὸ γράμμα, γιὰ νὰ πεισθοῦμε πῶς τὴν εἶχε σκαπινάρει...

Οι κατευνάεις τους, ἐπεβεβαίωναν αὐτὸ τὸ γεγονός. 'Ο Παντελῆς εἶχε σωθεὶς δριστικά! 'Η χαρά μας ήταν δικῶς δρια... Μᾶς μιλοῦσε γιὰ τὶς ἀποσκέψεις του τὸ διάφορα μουσικά τῆς Βιένης, γιὰ τὶς γλυκες—διὸ διασπειδάτες της, γιὰ τὰ πάρα της, και γιὰ τὴ μωσικὴ της! Γύριζε μαζὶ μὲ τὸ γιατρό του, σ' διὰ τὰ κέντρα της και σ' διὰ τὰ μυτερά της, πληνθούσα δηλ τὴ παδιάστικη χαρὰ τοῦ ξαναγρισμοῦ του στὴ ζωή, κι' ἐπαφελαμένος αὐτῆς τῆς εἴδησης, γιὰ νὰ μετατρέψει τὰ ταξίδια του, αὐτὸ ταξίδι διαγκαστικό, σὲ ταξίδι γλεντιοῦ κι' ἀναψυχῆς...

Ἐπ' διὰ μήνες, χωρὶς διασκοτή, δὲ μᾶς ἔγραψε, παρ' γι' αὐτὰ τὰ πράματα, κι' ὁ γιατρός, ἀτ' τὴν ἄλλη τὴ μεριά, ήταν, κι' ἐκεῖνος, παραξιλούμενός ἀπὸ θεάματα κι' ἀπὸ διασπειδάσεις! "Εδίναν, κι' σ' διὸ τους, τὴν ἐντύπωση τρελλῶν παιδιῶν, ποὺ τάχουν διὰ ξεχασμένα, και δὲν ξαρώνε μὲ τὸ τρόπο νὰ ξεκασάνουν...

Και σὲ τελευταίο του τὸ γράμμα —ένα γράμμα γιομάτο καλωπούρια, ὅπως συνήθιζε νὰ γράφει ταχτικά— ἔκανε πάντα νά νέη, τελοστάτων, και γιὰ τὸν προσεγκή τοῦ ἔρχομό...

Ποια ήταν, λοιπόν, η σαστισμάρα μας, η δύνη κι' ή κατάληξη μας, διαν, ἀντὶ τοῦ γιομάτου αὐτοῦ, ποὺ τὸν πεωμέναμε μ' ἀληθινή λαχτάρα, λάβαμ! ένα τερατώδες τηλεγράφημα, ποὺ μᾶς ἀνάγγειλε, ξερά, τὸ θάνατο τοῦ Παντελῆ! Στὸ τηλεγράφημα αὐτό, διαγράφοταν διαγράφος...

Μείναμε, διοι, μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα! Δὲν ξαρώμε τί νὰ ὑποθέσουμε! 'Ο νοῖς μας πήγε σὲ κακή διάγνωση, σὲ δηλητηρίαση τοῦ αἷματος, σ' ἐπανδρική τοῦ κακοήθεος ὅγκου, σὲ τέταρτη ἔγχειρον, μαρσα.. Ποτὲ δὲ βάζαμε σὲ νοῦ μας τὴν ἀ-

ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ

ΟΙ ΔΥΟ ΜΑΞΙΜ... ΓΚΟΡΚΥ

Κάποιο καλοκαρί, δι Ράσσος διηγηματογράφος Μαξίμ Γκόρκυ, ἔγινε νὰ βιώσεται σὲ μιὰ ἐπαρχιακὴ πόλη, τὸ Ζερζιτόνι.

Κοντά τὸ βράδυ, περνῶντας μπροστά ἀπ' τὸ μοναδικὸ θέατρο τῆς πόλεως, εἶδε μ' ἔκπληξη τον, δι τὸ πρόγραμμα τῆς βραδειᾶς ἀναγέλλονταν ἐνα παλιό τον δραματικὸ ἔργο.

Τὸ πράγμα τὸν ήγειραίστηρο φίνοντα, ἀλλά ή ἔκπληξη τον μεγάλως διαν, διαβάζοντας παρασάτω, ἔπειτας και στὴν ἔξης φράση :

*Εἰς τὸ τέλος τῆς παραστάσεως θὰ ἐμφανισθῇ και δι συγγραφέως, γιὰ νὰ χαιρετησῃ τὸ άξιότυπον Κοινόν.

Περιέργος δι Γκόρκων νὰ δῃ τὸ ἔργο τον πατζόμενο ἀπὸ ἔναν πλανόδιο θάσο και πρὸ πάντων τὸν... ἰδο τὸν ἔαστρο του «αὐτὸς χαρέτάν τὸ άξιότυπον Κοινόν», ἔβγαλε ἐνα εἰσιτήριο και διανέπεσε ἀρχιστοτελείας στοὺς θεατές.

Τὸ ἔργο τον ήταν ποικιλότυπο παζόπαντα.

Μολαταπτά, δι Γκόρκων κατέτη τὴ διωσαρέσκεια τον και περιμένε ἀντιτόμονα νὰ ιδῃ ἐπὶ σκηνῆς τὸν... ἔαστρο του.

Η ίδια ἀντιπομονή πατείτησε φαντεται και τὸν ὑπερβολικὸ θεατές, οι διποι, μόλις ἔπειτας ή αιώλαια, ἀρχισαν νὰ θορυβοῦν, νὰ ποδοροτοῦν και πονάζονται:

*Τὸν συγγραφέα! 'Ο συγγραφέας!

Πρόγματι, η αιώλαια ἀνοίξει ἔξαρνα κι' ἔνας ἀνθρωπος παρουσιάστηκε στὴ σκηνή, χαρέτας μὲ μιὰ βαθειὰ ὑπόκλιση και' ἔψυγε, ἐνῷ τὸ Κοινόν χειροκοποῦσαν κατενθύσιασμένο.

Ο Γκόρκων τὰ εἶχε κυριολεκτικῶς χαμένα. Γιατὶ πραγματικὰ δι ἄνθρωπος ποι εμφανιστηκε στὴ σκηνή, ήταν ἔνας ἀληθινὸς σωοίας του, ἔνας δεύτερος Γκόρκων! 'Ετρεξε λοιπὸν στὸ θεατρόνησο τὸν παραδάλεσε—χωρίς νὰ τὸν ποιδίουν συγγραφέως μὲ συγγραφέων.

*Ω, είσθε δι ἀληθινὸς Γκόρκων! Αδησε νὰ λέη μὲ δάκρυα σχεδὸν στὰ μάτια. Σᾶς ίστενα διμος, μήν κάνετε κανένα θριβο. Είμαι ἔνας φωτὸς Μόλις τόδια τελευταία μὲ πήραν σ' αὐτὸ τὸ θεατρό γιὰ νὰ παῖσι τοὺς... συγγραφέας! Μή γίνετε αἵτια νὰ ζάσι τὸ φωτιά τῶν παιδιῶν μου, κύριοι Γκόρκων...

*Ηούχασε, τῆλε μου, τοῦ είπε δι μεγάλως συγγραφέων. Δὲν πρόκειται νὰ διαμαρτυρηθῇ καθόλου. Ένα πράγμα διμος είμαι περιεργος νὰ μάθω:

*Μὰ... σᾶς έχω ιδει πολλές φράσες, κύριε Γκόρκων. Είναι θεάρα, αὐτή είνε ή ειδιότητα μου. Μετασιωρόνιον τὸ πρόσωπό μου ἀνάλογος τῶν περιστάσεων. Πότε γίνομαι Σούντερμα, πάτε Ροστάν, πότε Γκόρκων. Τί νὰ κάνω; Γιά νὰ βγάλω τὸ φωτιά τῶν παιδιῶν μου, κύριε... Γι' αὐτό, σᾶς παρακαλώ και πάλι, μὴ θυμώσετε...

*Ο Γκόρκων, αὔρο καθηνάγεται τὸ φτωχὸ γέρο ήθοποιο, ἔφηγε ἀπ' τὸ θεατρό βαθειὰ συγκανιζένος.

λήθεια: Λέγαμε, μᾶλλον, πῶς δι Παντελῆς, νομίζοντας πῶς ἔγινε καλά, τόροξει πάλι στὶς διωσεδάσεις, κι' δι δυχος τοῦ ξαναγρισμούτουλος στηρίκη...

Κ' εἶπε ποὺ τυραννούσασε τὸ νοῦ μας, πελαγωμένοι μέσ' στὶς ὑποθέσεις —ἄλλα και βέβαιο γι' αὐτὴ τὴν ἐκδοσία— ἔφτασεν ἔνα γράμμα τοῦ γιατροῦ. Αὐτὸ τὸ γράμμα μᾶς τὸ εξηγήσουσα δύλα—και μᾶς ἀνέτρεψε διὲς τὶς ιπωθέσεις. 'Ο Παντελῆς ήταν τελείως γατερέμονος, εἶχε ξαναθετεῖ δύλο τὸ κέφαρο του, κι' ήταν, νὰ μὴ βασκαθετεῖ, πιὸ ζωηρόδες ἀπὸ διὲς τὶς φρόδες—δταν ἔνα τυχαίο γεγονόν—ἔγινε ἀπὸ κενά τὰ τυχαία γεγονότα, ποὺ σιγκανίωνον σ' δύλους τοὺς διένθετος τὸ πατέρετες τὰ πάντα. 'Ηταν ή μέρα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ φύγουν. Είχαν βγάλμενα τὰ εἰσιτήριά τους, και περιμένοντας τὸν θριζούμενον τοῦ τραύμα, εἶχαν μτεῖ στὸ κινήσειο τοῦ σταδιού, γιὰ νὰ τομπτήσουν κατάπι, στὸ πόδι. Καθώς έβγαλαν τὸ σφύριγμα τοῦ τραύμαν— δι Παντελῆς, μέσ' στὶς μεγάλη βιάση του—βιαζόταν πάντα, δι εύλογημένος— γλύτστρησε σὲ κάποια λεμονόκουτα, κι' ἐπεισε μὲ τὸ πρόσωπο στὸν τούζο. 'Ηταν, έκει, τὸ πάμιλο τῆς πόρτας. 'Επεισε ἀπάντα κι' δύλως εἶχε πα-

χνων τελευταία, κατέντησε μ' δύλο τὸ βάρος, στὸ κεφάλι. Και κτυπάντως, έμεινε εξερός...

N. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

